

ANTONIO ABBATI (di ragas 'd borogh Tort)

Ho conosciuto Antonio Abbati quando frequentava i Corsi di dialetto parmigiano sia 2015 che 2016 organizzati dalla Consulta per il dialetto parmigiano presso la Famija Pramzana. Mi stupiva che un conoscitore del dialetto come lui desiderasse frequentare un Coso di dialetto in cui avrebbe potuto fare da maestro. Ci spiegò che aveva la passione di scrivere, racconti soprattutto, in dialetto e desiderava imparare meglio la grafia dello stesso. Diventammo amici e nacque una stima reciproca tra lui e noi della Consulta. Ci mandò i suoi racconti contando sul nostro aiuto. In realtà non ne aveva bisogno perché i suoi racconti erano già scritti piuttosto bene.

L'unico consiglio che mi sentii di dargli era di inserire direttamente nei testi, tra parentesi, la traduzione in italiano dei vocaboli più difficili per facilitare la comprensione degli stessi. La cosa mi pareva particolarmente utile perché i suoi numerosi racconti non erano tradotti dall'italiano ma egli li pensava e li scriveva direttamente in dialetto utilizzando vocaboli non di rado poco usati e perciò meno conosciuti.

Non fece in tempo a lavorarci perché Antonio, prezioso amico nostro, di Parma e del dialetto il 26 aprile del 2017, all'età di 83 anni, ci ha lasciati.

Antonio avrebbe voluto pubblicare i suoi racconti in un libro. Se il figlio potrà dar seguito a questo suo desiderio noi, se potrà servire, collaboreremo volentieri.

Nei racconti di Abbati traspare tutto l'amore per la sua città, i suoi borghi (*bórogh tort in primis*), la sua gente e i personaggi parmigiani che descriveva con realismo ma anche grande sensibilità. *Stopaj*, ad esempio, per lui non era soltanto quello che faceva ridere ma era un uomo del quale immaginava i drammi. Aveva empatia. In un racconto che lo descrive diceva: *“A t' sér da ti cme un can. Però t' ér un bón ragas. Intant a t' moriv adäzi. Äd Stopaj, ricordemma primma 'd tutt ch'l'éra 'n omm da rispetär da viv e da mórt”*.

[**A proposito di Stopaj è interessante l'intervista che segue che MEMORIA PARMA, una sezione dedicata a tutti gli over 65 che abbiano voglia di raccontare sul loro sito la loro Parma di una volta o altre storie, ha pubblicato sulla Gazzetta di Parma del 29 ottobre 2015**](#)

STOPAJ: 'NA MINIÉRA 'D BARZLÈTTI, MA ANCA CUÉL D' ÄTOR

Gh'éra 'na volta , 'n òmm picén, putòst rotònd, ch' l' andäva sémpor dalù tra 'n bòrogh e ch'l ätor, pjanén, pjanén, férmandos a ogni pisäda 'd cà, a cantär, a parlär par tirärla a la lónga e scuasär la bàza, che spèss l' éra la so cómpania e la so cróza.

L'éra cognsù da tutt Pärma e tra lu e tutt gh'éra un avanti e indrè äd batudi, 'd rimi e barzlètti ch'i zvolazävon cme i pagn stéz, cuand tira 'l vént.

I mur di bórogh dal pärti 'd San Michél, äd Bórgh Bondióla e Bórgh Ozlas, s'avrisòn podù parlär e dir a la génta cuànt barzlètti, cuànt discòrs, rimi e cansonètti cantädi dal

nostor a gh'è tochè 'd séntir par fortón'na o par scalóggna, j én stè testimòni e spétatòr äd coll ca sucédäva in chi temp la. Parlarissòn par giornädi intréghi 'd cla vòza impastäda col vén ròss butè zo a garganèla: quartén, dopa quartén, cla s'éra incoläda contr' i mur cme i manifést. L'éra dvintäda pärtä di bórogh medesim; tant cme il vòzi 'dla génta e i arciàm dil mami p'r i so picén chi zugävon in sträda.

Cla voza impastäda 'd fojètti, insèm' äl ghign buff e pjén äd tristèssa la gh'äva un nòmm e un stranòmm cme uzäva a chi temp la: l' éra Ettore Bonazzi o Tòrén par i amigh e in ärtä: –Stopaj.- Al stäva 'd ca in Bórgh Tort, infónä 'l cantòn con Bórgh Valòri, in-t-la ca 'd Piolètt e la l'andäva a dormir dopa avér scuasè la baza. Propria in-t-i momént ch'l' éra in-t-la sövva saltäva fóra 'l pastiss e 's catäva dalù cme un càn sénsa padròn. L'éra 'na storia trista, cla fäva i puggn col barzlètti e 'l rimi.

La génta la 'n capiva miga la tragédja capitäda adòs a ch'l' òmm picén, ch'l' andäva pjan pjan p'r i bòrogh a cantär 'n pär d' canzonètti: -sémplor colli, cme 'n disch früst-: “Signorinèlla pallida” da 'na fàcia dal disch e “la mia monella non è” da ch'l' ältra.

Tutt i ridävon a séntir i so discórs e vlontéra 'l parläva 'd politica, dand adòs aj sòcialista chi parlävon sémplor a vód, sénsa mäi combinär njénta. I gh'mancävon mäi i consilli a Togliatti; cuäzi s' al fus lì in parson'na. Al nostor Stopaj 'l n'éra miga sémplor dalù a scuasär la bàza par sträda. Parècc' bévdór: bàza dopa bàza i tirävon avanti 'na vitta dizgrazjäda aspétand d'andär al pjopi e fnìr l'ézisténsa sénsa pu al vizi dal scudlén o dal bicér col mànogh. Vitti pasädi con i pe sött' a la tävla 'dl ostarìa. L'éra un mond dezgrasiè, pién d'misérja, 'd ponghi, pjóc' e scarafass, cme diz un poéta nostràn. L'éra l'otzént restè indrè ch'al s' éra catè un sécol dopa, ma al n' éra pu 'l sövv. Soltant i motorén e la televisiòn in tutt' il ca j ävon spasè via l'ost e 'l so vén.. Molta génta bón'na 'd carator, cuäzi sémplor zlatäda a pàn pociè in-t-al vén j ävon fatt la fortón'na 'd i ost. A chi temp la, Pärma l'éra speciäla: fata 'd génta bon'na e generóza, pront' a där 'na màn a chi gh'äva 'd bizògn.

Pasand davanti a 'n ostarìa a 'na cèrta ora vérs sira, s'incominciäva séntir i cant di cliènt acompagnè daj mandolén e dal chitàri e vlontéra il romanzi d'opra i volävon tra nuvpli 'd fùmm äd sigàl e sigarètti fati a màn col cartén'ni e vlontéra col tabach chinè 'd cìcca. Anca i ràgas i conossävon i opri pu popoläri. Pärma l'éra la capitäla dal mélodram; e 'l so logiòn l' éra un po tròp ezigént e un po tròp convint d'ésor inténditor äd musica. J éron un po tròp gazè e un po tròp ignorant.

D' Invèron gnäva zo dill gambi 'd néva. Al frèdd l'éra propria frèdd bombén e 'l nòstor Stopaj 'l ne moläva miga. L'éra par la sträda sött' a la poca lùza cla foräva la fumära fissa cla 's tajäva col cortél e sött' a cla poca luza la, l'andäva pjan, pjan drè 'l mur cme i zanén.... L'éra sémplor sénsa tabàr! Äl sarcäva la sträda pu lóngä p'r andär

a ca e, drè a lu gh' éra il so saptädi in-t-la néva e njént' ätor e i fävön al so medézim gir. Il barzlètti e i discors al mur i zlävon cme j candlot gjasè in spincolòn dal navètti.

Gnan i gat i gh'fävòn pu la góba e i gh' bofävön adrè: l'éra conossù anca da lór cme un bón ràgas e miga cme un casadór äd lévri da copp. E' propria véra. L'andäva méj cuand l'andäva pés. Incò a 'n ghè pu in gir tutt il macètti in càrna e òss: j én volädi via vùnna a la volta cme la fumära cuand tira 'l vént. Parècc' äd lor j àn scuasè l' ultma baza vésti col paltò 'd lègn, lóngħ al Viäl di pjop. Dal Sórd, da Quinto, dal Nigòr Fumm e da Primòto, gh'è 'na chiéta e un silénsi da sépólcòr. I scudlén, i quartén col manògh e il dgami 'd narvètt, còddga 'd gozén e óv còt, j àn voltè pagina cme 'n lunäri pjazintén. I fan pärtä 'dla storia e di arcord äd ch' éra nassù parècc' témp fa.

Pärma l' è dvintäda 'na citè cme tanti älti: sèmpòr pu anonima, sénsa alma e, pasand p'r i bòrogh vèrs la Piazza, am pär äd vèddor al nostor Stopaj cicjarär a 'n portòn sarè. Un cagnètt a gh' ciuppa a drè spavintè da cla voza impastäda da tròp foiètti butädi zo par fogär la maledèta solitudine; cróza sénsa délisia 'dla so esisténsa. L' è a la Vilètta sòtt' i pòrtogh dopa Padre Lino 'l frè sarcòn p'r i povrètt.

Pasand davanti am pär äd séntir l'aria 'dna cansòn dal coll disch famòz. Sarà sensätor 'na sénsasiòn mèjja, 'na voja d' andär indrè in chi témp pasè a séntir e riddòr p'r il so barzlètti par notädi intréghi, fin' che 'l nòstor l' äva scuasè la bàza e l' andäva a dormir la sòn. L'à paghè un prézi salè bombén par dvintär al nostor Stopaj e guadagnäros un post in-t-la storia di pàrsonag' minór äd

Pärma:

Antonio Abbati

Vrèmos bén, al mond agh sèmm' in tri : òmm, dònni e ràgas!

(massima filosofica del nostro Stopaj)

IO MI PIACE

Anche questo stralcio di racconto, pubblicato sul Lunario parmigiano 2018, è una dimostrazione della sua non comune sensibilità. Descrive sempre con rispetto un personaggio della sua infanzia (Io mi piace) che avrebbe desiderato, inutilmente, di saper parlare forbito.

A t'ciamäva: **“io mi piace”**. At sér 'na figura d'òmm particolära bombén: sémpor defilé. A t' sér al riträt ädla solitudine, cme s' la fuss städa 'na realtà fisica in càrna e os. T'arcord cme se ti t'fuss stè sénsa matéria, frut ädla me fantazia cla s'diverta a impastär figuri strambi, sfacétädi 'n po' a la carlón'na con fizionomij zgalémbri, cuäzi cme i parsonàg' ädla “Commedia dell'Arte”, chi reciton pärti a “sogét” sénsa recitär copiòn scritt. 'Na giornäda 't m' è confidè: e, pos imaginär cuanta fadiga la 't' è costäda in-t-al dir i to patéma d'anim, il to' speransi, i to' limit e la vója d'avérogh indrè coll

che la vitta la t'äva miga dè. Al dir **“io mi piace”** al métäva a nud tutt la semplicitè e la pochèssa dal to linguag' espresión cuzida su la mzura dal to' món d picén e defilè indovva 'd stäv. At' insonjäv un món d indovva la génta la scampäva con semplicitè e modéstia. At' imaginäv äd dvintär 'na parsón 'na forbida in-t-al parlär, dotäda 'd granda padronansa 'd paroli anca difisili e d'ésor ammirè . Ma 'l n'éra miga coll ch'at' miräv, sénsa ezagerär. A t' pjazäva 'na vitta modésta, pjén'na 'd sodisfasjón picén'ni, 'd simplici cozi casalen'ni intant aspett coll gjèron li indovva sentirò gnir fóra da la to bòcca la parola giusta: – **a me piace** - il campani 'n sonaràn miga a fésta, mo la to cartén'na 'd tornasól la sarà finalmént cloräda 'd róza, 'l colór ädla spèransa. Par mi t' restarè sémpor al Sjur **“io mi piace”**. (Tratto da un racconto di Antonio Abbati di agas 'd borogh Tort)

In questo racconto traspare il carattere di Antonio. Ama rispettare regole e persone e vorrebbe che tutti facessero altrettanto

I ZLOVÈ DA EDUCÄR

Cuälca volta 'm capita 'd sentirom 'na spécia d' spurén'na dapartutt, ma so béla cla ne miga roba 'dla péla o dal fiddogh e gnan 'na fóрма d' allergìa. L' è la vója 'd scrivvor cuél in djalètt pramzàn. Còlla ch' a 'm vén in ménta li par li; magari la primma ch' a m' capita chi dal me pärti, o in-t-al mè bórogh, cme se dzäva 'na volta.

Mo andär a ciapär cla roba li cla m' scapa cme 'na päsra spavintäda l' è miga roba da tutt i dì.

'Na volta s' èra andè a tirär a man al me djavlètt, pròpja coll chi 'm ävon arpiopè adòs cuand andäva in parochja in San Zvan par la dotrén'na. An gh' äva mäi rott il scatli a stè creatura e gh' ja vój miga rómpor adésa in-t-al tirär'l in bal. L' ò zà béle tirè in tórta cme personag' äd spicch di me trénta racontén su la “storja cuäzi séria 'dl' omm”:

Pròprja in-t-la concluzión äd l' epoca 'dl' omm a l' ò salvè da la so estinsión. An preténd miga dalù un grasja, ma un tgnämmos visst pu avanti, e via andare.

S' a gh' è 'n cuäl ch'a m' à insgnè bombén in-t-la vitta. Al pos dir d' avér'l imparè daj viaz ch' a j ò fat lóngh al món d vizitand realtè 'dla natura fin trop béli, ma chi m' àn anca fat véddor duri realtè 'd mizérja da gnan crèddor.

L' omm al nasconda tutt sott' al tapèj, cme al fa con la spazadura, ma coll rud li al gh' sta miga sotta tutt, ma 'l s' védda anca sóra. A gh' né trop!

Ognón d' nojätor al ne pól miga éssor la cosiénsa dal món d. L' è un péz trop ezagerè e a portärol a 's vén spargnaclè cme 'n scarafas sott' an scarpón, mo a ne s' pól miga girär sémpor la tésta da 'n ältra pärtä.

In Africa j ò visst la génta magnär dil banani patòchi, nigri cme 'n capél da prêt, sénsa butär via la scòrsa e magnär tutt par calmär la fama cronica 'd tutt i dì, intant, 'na simmja la 's pläva tranquilla sul ram äd 'na pjanta la so' béla banana madura al pònt giusst, scartand da la pónta al bòlén nigor. La gh' è 'n dava méj che a j omm!

Dal nostri pärti ò visst 'na mizérja moräla pu gròsa 'dla mizérja véra 'd colla di paéz ézotich, indovva la génta la scapa via par ne morir äd neclénsa o 'd mälarja e, nojätor, cuäzi tutt, i vrìsson chi stagon a ca sovva!

A s'èmma scordè di sécoj indrè cuand chi a 's moriva par la fama, ma s'èmm' andè là, a ca sovva a tór su tutt coll ch' a gh' éra da tór su e j omm j éron stè tratè cme s'cjäv e anca méno.

Incò, in chi témp chi, sénsa rèndros cónt di nostor comportamént zbalìè a tävla, tanta génta l' ofénda chi patissa la fama, con al lasär pù 'd méza la roba in-t-al pjat sénsa magnärla e cuäzi tutt a gh' fa schifo, parchè la ne gh' pjäz miga, magari sénsa avér-la tastäda. La ne gh' pjäz miga e basta? Forsi par lór, l' è bél bombén mandär indrè la roba. La magnarà chjätör o la s' butta in-t-al bidonsén dal rud, a la facia 'dla mizérja. A dvénta difissil dirogh cuél a chil parsón'n' li, parchè i s' oféndon e gh' in va a lór. Mo cmè s' podrá färögh capir ca s' pól tirärni zo méno e dop' avér magnè tutt, lasär al pjat vód.

E' mäi posibbil che i genitor äd chil parsón'nl li, fin da cuand j éron picén j én miga stè bón'ni d' insgnärogh cme s' fa a stär a tävla e d' avér méno pretézi tant par fär dispét o séntiros di privilegiè ch' a gh' è dovù tutt?

A coll pónti chi a crèdd che 'na cuälca plataforta la vriss däda aj génitör e dóp' anca aj dirét intaresè. I faràn j oféz ancòrra 'd pu, ma al périccol äd cucärni ancòrra, sécond mi, l' è al sistéma bón e miga tant molzén p'r insgnärogh a stär cme va in coll món d chi.

A gh' sarà sémpor di maniféstant con i cartél e mégafon sott' al nostri fnéstri a reclamär al diritt d' avérogh anca al lat äd galén'na e j óv còt äd galèt, figurèmòs caro tu, 'd podér sconsumär al magnär p'r al pjazér äd färöl. Purtop la moräla dal giòron d' incó la diz: vèh, chi gh' à fama e 'l gh' à miga njénta da magnär ch'al badacia pur: l' è un so' diritt! O no.

Otòbbor 2016

Antonio Abbati

Più Wagneriano che Verdiano, Antonio era amante della musica. Tutta la musica.

LA MÙZICA PAR MI

Mi a sariss l' omm pu content dal món d sa podis parlär a tu e tu con la mùzica, e 'na volta caväda a parlär con le, am sentirè d' volär in cél contént cme 'n ozlén scapè da la gabja e la me félicitè la saris cme colla d' un putén picén con un toch äd cicoläta in man e 'n savér cme fär a tgirol stricch tant l' è grand e po podérol magnär tutt sénsa dovér zibirni a chjätör. Con cosst a crèdd d' avér scritt chil do rigghi chi par fär savér a chi 'm léza, cuant amór a gh' ò par la mùzica.

Ani indrè j äva scritt 'na "Storja 'dl' omm cuäzi sérja" e proprja in chi trénta racontén la, a gh' l' äva caväda con un vól äd fantazja a fär dvintär do còzi astràti in du parsonag' matariäl, par ne dir cuäzi in càrna e ós, cme l' Evolusión e 'n djavlètt, cl' éra po dvintè un mè parsonag' important bombén. A podris färöl anca adésa con la mùzica imaginand äd, parlärogh, ma saris par mi cme färögh un gros dispét e a tutt j artissta chi an dè la vitta e tutt coll chi gh' ävon déntor in-t-lór par crèärla e mantgnirla viva e importanta,

al pónt äd rivär in-t-al primm post su la scäla dilj Ärti. Purtrop, la mùzica l' è 'na ròba astrata, la s' pól miga tocär e gnan parlärogh a tu e tu cme vrìs fär.

Säva 'd podérta mäi inconträr, cme chi älti cozi sènsa corp: cme la filozofija, la leteratura, la poezia, i fént parsonag' dal téator, dal cino e il religiòn sostgudi da la féde sènsa 'na próva matariäla. A coll pónt chi, vrìs färom conòssor par la mè passiòn par la mùzica e miga p'r il mè fantazij zgalémbri.

La mùzica l' è städa par mi, fin da j ani da ragas 'na vója, un vrér studiärla p'r imparär a lézorla e magari sonär un strumént in-t-la banda.

L' è stè un bél insonni e basta. A lavoräva tutt al dì e dop sèn'na 'n gh' éra gnan 'na lésiòn da ciapär par la mùzica.

La me etè giovanila l' éra avärta a la vója dal savér, a la curiòzità aj éntuziazom e la scopèrta, anca se fäta a pas picén, la 'm fäva conossor un món d' óv par mi, ancòrra s'ciasóz, brillant, pièn äd sméli, cme al món ädl' opra, con al lusso al "primmi ezeasiun, il famózi "première" e nojätor dal logiòn a fävon republica par nostor cónt, in fat d' elégansa. A s' éron, però, p'r un sèrt vèrs i spavénta cantant äd tutt al món chi gnävon chi a Pärma a där l' ézam pu dificcil ädla so vitta e, 'na volta andè bén i podävon cantär dapartutt, in tutt al món intrégh.

S'éra scadnè al tifo par do grandi cantanti: Tebaldi o Callas. Mi am s' éra miga miss ne dezà, ne dedlà. S' éra neuträl cme la Zvissra, parchè a tgnäva 'd pu adrè a l' orchéstra, artgnuda da mi l' ezeasiun pu important äd l' opra, che a la bravura o méno di cantant.

Poch a la volta i mè gusst par la mùzica j éron sémpor dvintè äd pu rafinè e 'm zlontanäva dal "repertori popolär", daj gorghègg', daj acut di ténor, daj librétt trid cme l' albania, scritt con la sàpa e badil e miga da rasón e, se par càz a gh' éra déntor un po d' ärtä e 'n granlén äd poezia, al libréttista a gh' éra da mandärol a Fontanlè a pè, par via dal miracol!

A chi témp la, an säva miga che al món dal mélodram l' éra rive a nojätor dopa un trat lóng bombén, comincè za da cuator sécoj con il primmi raprezentasiòn e, in particulär am ricord al nòstor Claudio Monteverdi, che a Màntva l' äva dè l' Orfeo e, con coll l' äva avärt 'na porta in zbant a 'na nóva fórma 'd mùzica insèmm' al dram. Parècc' muzicìssta i s' éron butè a tésta in zò a creär un po 'd tutt in coll nóv gènnor la, con dil béli creasiòn e 'n zlubbi äd bojädi chi sparivon cme la fumära cuand tira al vént, sùbitta dop' la primma ezeasiun. Cuälchidón l' äva avù la glórja e parècc' j ävon tirè la carètta par scampär.

'Na volta pasè l' etè dal ragasén, riväva in manéra dal tutt naturäla a rafinär i mè gusst con la scopärta dal món ädla "mùzica clàsica".

L' éra städa par mi 'na fantastica sorpréza. 'N imaginäva miga che la génialità di muzicìssta la podäva arivär acsì in ältä.

L' éra stè 'n incontor fortunè par mi, miga sarchè e am scapa ditt: - a gh' s' éra scapussè cónta sènsa vrér e al m' äva avärt in zbant starminädi distézi con orizónt lóntan bombén -.

Dòpa cl' incontor la, miga sarchè, andäva méno al teator ädl' opra. Sól i grand caplavór i gh' la cavävon a färom andär a teator.

Con la me scopärta ädl' òpra todèssca, a j äva catè la “me mùzica”. L' éra li prònta, cme la vräva mi e l' éra pulida dal rud äd sèrt librètt, cme j ò za ditt, e l' éra sénsa i lustrén, i goghègg' e sénsa i quartètt con i cantant vón a cavala a chjätör, indovva la confuzión dil vózi l' éra padrón'na e 's capiva gnan 'na parola. Äd spès, l' arja e la béla armonia l' éra miga adata par la raprezentasióon äd cla scéna la e al publich äd bòca bón'na al digériva anca i ciold!

L' ärta 'd Wagner l' éra anca la mèjja, colla ch' a sarchäva. L'èra al mè mónnd, la mè mùzica, al mè modél parfét, dvintè un tutt unnich con mi.

In-t-j ani lóntan ädla me giònnva etè, la génta cme mi, la gnäva víssta e criticäda da cuäzi tutt i apasionè 'dl' opra, cme parsón'ni un po zgalémbri e strani, parchè in-t-al so pensär, l' éra miga possibbil che vón con pòca scóla cme mi, con la tuta blò, al podris zvinäros al gènnor äd mùzica lontan bombén da lór, tant difficil d' an podér miga capirla. J éron ancòrra incioldè al: -vintón, vintón - dal Rigolètt, tant par réndor l' idéa. In capivon miga ch' a bastäva lassär pärdor i “tabù” e con umiltè zvinäros a la mùccia 'd caplavór fat da grandjóz géni e pjan, pjanén godorja anca lór.

Par coll a sòn stè criticchè e p'r un särt vürs amirè daj me coléga 'd' lavór e daj sòsi dal nòstor Circol Sportiv. A sòn stè sénsa vrér, vón cl' éra un pas avanti a lór e, che dòpa un po con l' ascólt di disch LP, p'r un särt vürs i m' éron gnù adrè. An s' éra pu 'na sorta d' ostrogota miga normäl dal tutt. S' éra forsi artgnù normäl anca mi.

Un cuälch an' indrè, dopa tant témp ch' am decidäva miga d' färol, son andè a Bayreuth in Germania a vizitär al so teator e réndor omag' a la tómba dal Méstor Wagner e a Cosima Liszt so mojéra. A n' ò podù fär a méno davanti a la tómba, 'd ringrasiärol par tutt coll ch' al m' äva regalè con la so ärta e a vóza in todèssch, a gh' äva augurè con 'na fräsa 'dla so opra “Crepuscolo degli Dei” e, che in coll momént la séntiva anca mèjja: - Ruhe, ruhe, du Gott! – (rèchja, réchja, ti Dio!)

Al dezidéri dal soliév o la päza che lu l' äva sperè 'd catär in-t-la tómba e ch' al 'n äva miga catè in vitta, l' è scritt in grand su 'na lastra 'd märmol, azvén in-t-al Pärch äd la so ca Wahnfried Haus, tiräda su con un so progét insèmm' a la tómba.

Incò an vagh miga pu aj concèrt, ma ascólt la mùzica in ca, anca sla pärdä al clima di Teator o dil Säli da Concèrt. Am contént äd sentirla da You Tube con il so bón'ni riprodusióon.

La mùzica par mi, l' è miga städa 'na passióon zvolandrén'na, un fógh äd paja bón par 'n atim e via. Coll fógh li l' è ancòrra piè e vùv in-t-mi cme coll äd Loge al Dio 'dla Tetralogia, datórna a la walkiria indormintäda.

Dicembre 2016

Antonio

Un'altra delle passioni di Antonio è stata la pittura

